

JEESUKSEN ELÄMÄNOPPI

Pekka Ervastian esitelmä 22.4.1928

Jeesuksen elämänoppi, joksi tätä esitelmää on nimitetty, ei tarkoita, kuten viime kerralla jo huomautettiin, varsinaisesti sitä tietä, joka meille nykyajan ihmisille avautuu, jos me tahdomme seurata Jeesusta ja pyrkiä jumalanvaltakuntaan, vaan se tarkoittaa sitä elämän valaistusta, minkä me saamme Jeesukselta ja hänen hengeltään. Se tarkoittaa hänen näkemystään ihmiselämästä, jommoiseksi ihmiselämä voi muodostua silloin, kun me ihmiset olemme jo vähän enemmän kehittyneet tai kun me olemme suuremmissa joukoissa jo ryhtyneet seuraamaan Jeesusta Kristusta ja jolloin siis elämä tämän maan päällä muuttuu jo enemmän tai vähemmän jumalanvaltakunnan kaltaiseksi. Jeesuksen elämänopilla tarkoitan siis tulevaisuuden näkemystä, joka perustuu Jeesus Kristuksen henkeen, hänen näkemykseensä.

Kuten muistamme viime kertaisesta esityksestä, joka jäi kesken, ihmiselämä tämän näkemyksen mukaan jakautuu erilaisiin periodeihin eli jaksoihin, joissa jaksoissa aina vaikuttavana, sisäisenä voimana, metafyyssillisenä voimana on vuorottain ne kolme elämän perusvoimaa, joita on nimitetty Isäksi, Pojaksi ja Pyhäksi Hengeksi ja jota voimme nimittää Jeesuksen sanojen mukaan vapaudeksi, rakkaudeksi ja totuudeksi painostaaksemme sitä, että nämä elämänvoimat eivät ole persoonallisia meidän tavallisessa merkityksessä, vaan niin sanoakseni persoonattomia voimia, siis elämän lakeja. Tietysti nämä samat voimat vaikuttavat nyt jo, se on luonnollista, Jeesus ei ole puhunut mistään semmoisesta, joka tulisi tulevaisuudessa olemaan. Hän on paljastanut meille, miten on elämän todellisuus, miten voimat elämässä todella vaikuttavat, hän on vaan tässä näkemyksessä näyttänyt meille, millä tavalla elämä tulee olemaan maan päällä ihmisten kesken silloin, kun olemme ymmärtäneet näitä voimia, kun olemme tietoisia siitä, että kaikista parasta ja

viisainta meidän on järjestää yhteiselämämme sen mukaan, mitä voimia on kulloinkin vaikuttamassa, mikä elämän peruslaki vaikuttaa määrättyinä jaksona ihmiselämässä. Ja niin me viime kerralla, kun koetimme tältä kannalta katsoa ihmiselämää, huomasimme, että lapsuudessa vaikuttaa Isän, vapauden voima ja huomautimme, että lapsuus kestää niin kauan kuin tämä voima tuossa yksilössä vaikuttaa, niin kauan kuin se elämän puoli on välttämätön tuolle yksilölle. Tämän vapauden voima itse asiassa muodostaa ihmisen lapsuuden, tuon lapsuuden viattomuuden, koskemattomuuden, se keskittyy käytännöllisesti siihen, että ihmisen lapsena täytyy saada olla vapaudessa, joka merkitsee, että hänen täytyy saada tehdä havaintoja, koota kokemuksia, kehittää itsessään niitä aisteja, jotka meissä ihmisissä ovat ja niiden avulla koota vaikutuksia ympäröivästä maailmasta. Hän ei ole vielä semmoinen olento, joka on pantava kouluun ja jolla on oleva opettajia, jotka hänelle kaikenlaisia kykyjä opettavat. Sentähden voimme paradoksina sanoa, että niin kauan kuin ihminen on lapsen tilassa, hänen ei pidä oppia lukemaan ja kirjoittamaan, hänen täytyy elää mahdollisimman suuressa vapaudessa, luonossa, lasten ja eläinten kanssa ja ottaa vaikutuksia vastaan ja siten oppia luottamaan itseensä. Vanhempien on katsottava lasta ikäänkuin syrjästä, hänen täytyy oppia luottamaan itseensä, hänen täytyy saada erehtyä ja siten oppia, miten on oltava. Sentähden voimme sanoa, että lapsuus on se aika, jolloin ihmistä ei voida kasvattaa, hän on silloin lähinnä Isää, hän kasvattaa itseään silloin. Tämä itsekasvatus on vaistomaista, se riippuu ympäröivästä maailmasta. Tämä merkitsee, että vanhempien rooli on lapsen suhteen sangen suuri, sillä lapsi, joka elää vaistoissa, matkii vanhempia, oppii heiltä, hän aivan kuin imee heiltä heidän sieluelämänsä, ja jos ei se ole kaunis ja puhdas, silloin lapsi imee itseensä semmoista, joka ei ole kaunista, puhdasta, rehellistä. Sentähden vanhempien tehtävä on näyttää suurta, hyvää esimerkkiä, he eivät voi sanoilla niin paljon vaikuttaa lapseen kuin hiljaisella, äänettömällä esimerkillä.

Sentähden tuossa tulevaisuuden näkemyksessä vanhemmat ovat semmoisia ihmisiä, jotka pitävät pyhänä asiana, että heillä on lapsia, että ovat saaneet perustaa perheen, että heillä on toisia ihmisiä ohjattavana. Heidän tunteensa tästä velvollisuudesta on niin omantunnontarkka, etteivät unohda sitä pyhää tarkoitusta, vaan aina koettavat elää kuin lapsen silmien edessä.

Tämän jälkeen, niinkuin viime kerralla myös puhuimme, alkaa ihmisen toinen lapsuus eli hänen nuoruutensa, jolloin hänen älynsä herää, jolloin hänen ajatuksensa alkaa toimia, jolloin hänestä tulee totuudenetsijä, sillä totuuden etsiminen on ihmiselle niin luonnollinen asia, että heti, kun hän astuu ulos lapsen kengistä, kun hän tulee nuorukaiseksi, hänestä tulee totuudenetsijä, ei tietoisesti, sillä jos hänen varsinainen lapsuutensa loppuu 7 vuoden vanhana ja toinen lapsuus alkaa silloin – väärin olisi käyttää sanaa nuoruus – niin hän ei ole itsetietoisesti totuudenetsijä, mutta vaistomaisesti hän tahtoo tietää kaikkia asioista. Me tiedämme, että lapset ovat semmoisia, että kun eivät enää tee havaintoja, he kysyvät vanhemmilta peräti filosofisia asioita. Kun muistan omaa lapsuuttani, kysyin esim., mitä on sitten, kun maailma loppuu ja mikä on tämän suuren avaruuden takana. Vanhemmat sanoivat, ettei siinä ole mitään, mutta ajattelin, että täytyyhän siinä olla jokin raja: olin siis Einsteineläinen, kuten monet lapset ovat. Isä sanoi silloin, että siinä on sitten Jumala, ja minä tyydyin siihen ajatukseen. En voinut olla ajattelematta, että Jumala on jokin olento, en muista, että olisin kuvitellut Jumalaa suurena ukkona, mutta jokin olento hän oli mielessäni, ja silloin sanoin isälle: „mutta entä jos Jumalaa ei olisi olemassa, miten sitten olisi“? Siihen ei isä eikä äiti voinut vastata mitään. Lapsi siis tekee semmoisia filosofisia kysymyksiä, joihin vanhempien on vaikea vastata, elleivät ole harjaantuneet semmoisiin kysymyksiin. Lasten kysymykset koskevat tämän elämän asioita niin terävällä tavalla, he ovat tehneet liian tarkkoja havaintoja, joten heille on vaikea vastata. Silloin on luonnollista, että kun lapsi astuu tähän toiseen aikaan,

ja tulevaisuudessa se on niin silmiinpistävää, hän on tullut taivaasta, hänellä on tietoja ja muistoja yliaistillisista asioista, niin vanhemmat joutuvat aivan ymmälle, elleivät ole kasvattaneet itseään ajattelemaan semmoisia asioita. Tulevaisuudessa tulevat lapset paljon terävämmin ja enemmän tekemään tuommoisia vaikeita kysymyksiä kuin mitä nyt on tapahtunut. Mutta sentähden juuri, että lapsi astuu tuommoiseen vaistomaiseen totuuden etsimiseen, on luonnollista, että hänen pitää silloin saada opetusta, silloin tulee koulu-aika. Jos aikaisemmassa lapsuudessa vanhat, viisaat isovanhemmat ovat olleet hänen opettajinaan, nyt tulee se aika, jolloin hänellä tulee olla opettajina miehiä ja naisia, jotka voivat ohjata hänen alkavaa ajatustaan. Me olemme nyt jo ymmärtäneet sen, niinhän ovat kouluolot meillä järjestetyt. Mutta mikä tulevaisuudessa tulee olemaan silmiinpistävää on, että lapsia ei kasvateta silloin vielä mitään erikoisia faktoja ja detalleja suuressa määrin muistamaan. Nythän me alamme heti treenaamaan lapsia sillä tavalla, että he saavat oppia monia asioita ulkoa. Silloin tulee olemaan niin, että lapsille ei opeteta tällaisia ulkoläksyjä, faktoja, vaan heille opetuksessa vastataan juuri heidän sisäisiin kysymyksiinsä, jotka aina ovat periaatteellista laatua. Lapset ovat suurempia filosoofeja kuin aikaihmiset, sentähden he kaipaavat tuossa iässä ei mitään spesialisoituja, vaan suuria periaatteita, joiden mukaan he sitten järjestävät oman elämänsä. Heille aletaan opettaa siis itse elämän tietoa ja sitä elämän tietoa opetetaan hyvin suureksi osaksi myös sanoissa, vastauksissa kysymyksiin, mutta tietysti suuressa määrin myös esimerkiksi, liikkumisella ulkona luonnossa, havaintojen tekemisellä, jotka ovat omiansa vastaamaan suuriin periaatteellisiin kysymyksiin, teoreettisiin kysymyksiin. Ja mikä silloin on lapselle tärkeää, on saada tuommoisia lopullisesti ratkaisevia vastauksia, semmoisia vastauksia, joita hänen myöhemmin ei tarvitse muuttaa tai korjata, mutta kyllä lujittaa, lisää, hankkia detalleja. Tämä on ylen tärkeää sentähden, että tuossa toisessa lapsuudessa on lapsi vastaanottavainen, hänen

ajatuksensa ei ole semmoinen, että hän kykenisi vastaamaan itsenäisesti, hänen ajatuksensa on kuin suuri kysymysmerkki. Se on totuudenhaluinen, utelias, mutta ei itsetoimiva, itsenäinen, ja sentähden juuri se imee itseensä, ottaa vastaan, mitä saa ja sulattaa sen. Sentähden juuri on erikoisen tärkeää, mitä lapsi tuossa toisessa lapsuudessa oppii, että vastaukset hänen filosofisiin ja uskonnollisiin kysymyksiinsä ovat täysin päteviä, niin päteviä, kuin me ihmiset osaamme antaa. Me huomaamme tästä, kuinka esim. meidän aikanamme on kovin epätäydellistä se, että me juuri tässä ijässä opetamme lapselle uskontoa semmoisessa muodossa, että kaikki, mitä hän silloin oppii, on hänen aivan kuin uudestaan tutkittava, muutettava, hylättävä, kaikki on saatettava toisenlaiseksi myöhemmin. Hän ei voi säilyttää sitä uskoa, minkä on saanut lapsena, ne muodot ovat semmoisia, että hänen täytyy lyödä ne pirstaleiksi ja rakentaa itselleen uudestaan usko. Niin on nykyään tässä meidän yhteiskunnallisessa järjestyksessämme: me saamme oppia vanhemmilta ja sitten koulussa ja kun tulemme sitten totuudenetsijöiksi, meidän täytyy hylätä kaikki. Ajatelkaamme, mitä turhia sieluntuskia tuotamme lapsille ja nuorille sentähden, että emme opeta totuutta rehellisesti. Me emme tiedä totuutta, sentähden meidän täytyy opettaa valheita, vastaanme me. Mutta kun näin vastaanme, silloin me hirmuisesti paljastamme epätäydellisyytemme, kun lähdemme opettamaan lapsia tietämättä, mitä opetamme. Me olemme ottaneet hirmuisen vastuun päällemme. Me uskomme, että niin on parasta, meitä on niin kasvatettu ja me myös niin kasvatamme, mutta kovin vähän siinä on ajatusta ja järkeä. Me voisimme muistaa, että jos tahdomme opettaa lapsia, vastata heidän uskonnollisiin ja filosofisiin kysymyksiinsä, meidän on täytynyt tehdä niin epäitsestä työtä, perustaa, totuuden etsimisessä, että uskallamme heille vastata ja heitä opettaa. Jos menemme ja ravistamme pappeja ja uskonnon opettajia, niin heidän täytyy vastata: „tietysti minä en itse tiedä.“ „Oletko sinä käynyt tuossa

helvetissä, josta opetat?“ „Tietysti en.“ „Oletko sitten käynyt sen Jehovan, jumalan luona, josta opetat, että hän rankaisee?“ „En tietenkään, mutta niinhän kirjoissa ja kirkoissa opetetaan.“ He eivät osaa muuta sanoa, mutta me huomaamme, kuinka köyhälle pohjalle kaikki on rakennettu, kun emme tahdo tähän elämään tietoa ja totuutta. Se, mitä nimitämme tiedoksi ja tieteenksi, on äärettömän kunnioitettavaa, mutta se liikkuu tämän fyysillisen maailman asioissa, tieteellisesti emme ole ratkaisseet, mitä elämä ja kuolema on, onko enkeleitä, taivasta, helvettiä olemassa. Siis me emme ole etsineet totuutta niin paljon, kuin meidän olisi pitänyt etsiä uskaltaaksemme opettaa uusia ihmissieluja, jotka tulevat luottavaisina meidän luoksemme. Minähän en moiti meidän aikaamme ja ihmiskuntaa, me emme kykene sen parempaan, mutta siihen on myös hyvin suurena syynä meidän yksilöllinen laiskuutemme. Mutta kun tulee tuo aika, jota Jeesus kuvaa näkemyksessään, silloin me olemme ajattelevia, totuutta etsiviä ja etsineitä olentoja, jotka ovat jotain löytäneet.

Tässä nuorukaisen elämässä, kun lapsi varttuu ja tulee vähän vanhemmaksi, on tärkeää, että hän koulussa tai niissä laitoksissa, joita nimitämme kouluiksi, oppii jotain käytäntöä, taitoa, jota ihminen elämässä voi suorittaa. Ja tuossa nuoruudessa, kolmannessa lapsuudessa, 14–15 vuoden vanhana, kun hän on tullut itsetietoisemmin ajattelevaksi, silloin hänessä heräävät kaikki taiteelliset vaistot ja taipumukset ja silloin on tärkeää, että häntä tutkitaan ja hän itse tutkii itseään, mitä hän tahtois oppia tekemään elämässä. Nykyisissä kouluoloissa me emme ole panneet tähän huomiota, mutta meidän täytyy katsoa elämää suoraan silmiin ja huomata, ettei ihminen ole ihminen, ellei hän osaa jotain tehdä, hänellä täytyy olla jokin taito käsissä tai kurkussa, hänen täytyy osata jotain tehdä. Ja silloin on tärkeää, että nuorukaisessa myöskin herää tuommainen halu tehdä jotain elämässä ja että hän myös saa oppia jotain semmoista, joka todella on taitoa. Siis kun hänessä herää taiteellisia taipumuksia, on otettava ne varteen. Ja vaikka hän tahtois nikkariksi,

räätäliksi, niin meidän elämämme yhteiskunnassa pitää olla niin kunnioituksella järjestetty, että kaikkea työtä pidetään arvossa. Jos siis joku tahtoo halusta tulla räätäliksi, laulajaksi, maalariksi, soittajaksi tai miksi tahansa, on se yhtä kunniaakasta, yhtä ylevää, hyvää, kaunista: pääasia on juuri, että nuoruudessa on herännyt halu tehdä jotain, suorittaa jotain työtä elämässä, että hänen huomionsa kohdistetaan siihen, että hän eläytyy siihen. Ja tulevaisuudessa tulee niin olemaan, tuossa kolmannessa lapsuudessa tai ensimmäisessä nuoruudessa ei saa herätä tunne-elämä miksikään voimaksi, hänessä ei saa herätä sukupuolielämä miksikään voimaksi vielä, vaikka hän on täyttänyt 14–15 vuotta niin, että itse sukupuoliuus omalla tavallaan hänessä herää, mutta ei saa herätä sukupuolisesti, hän ei saa tulla tietoiseksi, että hän on sukupuoliolento. Ja paras keino tämän estämiseksi on se, että hän saa jonkun työn, johon hän kohdistaa huomionsa. Ja hänelle pitää tulla selväksi, että hän saa etsiä totuutta, hän voi pyytää Jumalalta tietoa ja hänen täytyy pidättää itsensä kaikesta, hänessä ei saa herätä mitään himoja, hänen täytyy olla aivan puhdas. Ja opettajien puolelta hänelle täytyy tulla selväksi, että voidakseen Jumalalta, elämältä, mitään tietoja pyytää, täytyy hänen olla puhdas. Se on oleva ehto. Sentähden tässä kolmannessa lapsuudessa ihmisen järjelle pitää avautua tieteellinen ala. Jos hänellä ei ole mitään taipumuksia siihen, on se turhaa, mutta hyvin monella ihmisellä on halu johonkin tieteelliseen työhön, häntä innostaa jokin tutkimusala. Tulevaisuudessa tämän näkemyksen mukaan tulee muuttumaan tuo käsitys yleissivistyksestä. Nykyaikana yleissivistynyt ihminen on kuin pieni tietosanakirja, hänen täytyy muistaa maailman kaikki asiat ulkoa, muuten hän ei ole sivistynyt ja oppinut, hän ei tule toimeen professorien edessä, ellei hän tiedä heidän alaansa. Mutta jos ihminen kaikesta vähän tietää, merkitsee se, ettei hän todellisuudessa kuitenkaan tiedä mitään. Jos minä esim. menen nuorten maisterien ja tohtorien keskuuteen ja en ole jostakin kysymyksestä perillä, sanon sottiisin, silloin

tunnen itseni aasiksi ja pöllöksi, ja toiset nauravat hienosti ja heidän luottamuksensa minuun häviää, koska en ole erikoistiedoissa heidän tasallaan. Mutta tulevaisuudessa tullaan käsittämään yleissivistystä toisella tavalla, meidän tulee tietää, mitä tämä elämä on ja kuinka meidän on käyttäydyttävä eri tilanteissa elämässä. Me olemme sielultamme ja hengeltämme niin sivistyneitä, että tiedämme, mitä ihminen on oleva. Ihminen, joka ei voi ajatella mitään rumaa, joka ei voisi puhua mitään valhetta, joka ei voisi tahtoa itsekästä, on sivistynyt tulevassa kulttuurissa. Ja kaikki muut, jotka eivät tuota ihannetta saavuta, tuntevat itsensä hieman sivistymättömiksi silloin.

Sentähden nuoruus tuossa Jeesuksen näkemyksessä, jolloin siinä elämän vaikuttavana voimana on Pyhän Hengen eli totuuden voima, on todella oleva ihana, sillä silloin kaikki nuoret etsivät totuutta ja löytävät jotain, etsivät Jumalaa ja löytävät Jumalan. Sitten, kun tuo nuoruus on mennyt, noin 21 vuoden vanhana, se voi myös olla myöhemmin tai varhemmin, sitä ei voi tarkasti määritellä, tulee ensimmäinen miehuus, kun hän on jotain löytänyt, kun hän on ajatteleva olento, kun hän on valmis ottamaan vastaan sen suuren elämäntehtävän, elämän kamppailun, ikuisen taistelun, joka sisältyy siihen ja johtuu siitä, että ihminen on sukupuoliolento. Silloin hän astuu ensimmäiseen miehuuteensa, kun hänessä saa herätä hänen sukupuolisuutensa, että hän tietää: nyt olen mies tai nainen. Ja silloin hän astuu Pojan eli rakkauden aikaan. Silloin elämä tuo hänen eteensä semmoisen kokemuksen, että hän tuntee; nyt on rakastettava oikein tositeossa toista ihmistä. Ja silloin samalla hänen on ratkaistava, mikä se rakkaus on ja miten on rakastettava ja mikä se voima on takana, joka tämän kaiken tekee hänelle mahdolliseksi. Alkaa vaikea aika – taikka ei vaikea. Tulevaisuudessa, silloin kun nuorukainen on saanut kasvaa, niinkuin tässä olemme koettaneet esittää, ei se aika ole niin vaikea, mutta nykyaikana, siitä hetkestä lähtien, jolloin ihmisissä herää sukupuolielämä – puhun etupäässä miehistä – astuu

jonkinlainen ristiriita heidän elämäänsä, heidän elämänsä alkaa synkistyä. He ensin unelmissaan haaveilevat elämän onnesta, mutta sitten, riippuen siitä, kuinka pian heidän sukupuolielämänsä sai toteuttaa itseään, heidän elämänsä muuttui ristiriitaiseksi. On kuin he säilyttäisivät jonkinlaisen ihanteen sisässään, sisäisen tiedon, ja samalla he huomaavat enemmän ja enemmän, että elämä ei oikeastaan vastaa heidän unelmiaan, ja kun vielä tarkemmin tutkivat, havaitsivat, että he itse eivät ole semmoisia, kuin he ehkä ensin haaveilivat.

Tämä on jokaisen ihmisen kokemus. Mehän kaikki ihmiset olemme tässä maailmassa toisessa tai toisessa toimessa, elämä on toisella tai toisella tavalla järjestetty, kaikki näyttää hyvin siivolta ja erinomaiselta: niin kauan kuin yhteiskunnissa pysyy rauha, kaikki menee oikein hyvin, nätisti meidän mielestämme ja kukaties, jos joku tulisi toisesta tähdestä tänne, hän ajattelisi: nehän ovat hyvin harmonisia ihmisiä, hyvin toimeentulevia. Jos hän näkisi deljia, hän ehkä hämmästyisi, jos hän näkisi jonkun ihmisen elämässä tuskaa, joka näkyisi hänen liikkeissään ja huudoissaan, hän voisi kyllä pelästyä, mutta yleensä ajattelisi hän, että elämä kulkee harmonisesti. Mutta jos hän katsoisi ihmisten sieluihin, silloin hän huomaisi, että useimmassa ihmisessä on merkillinen ristiriita, hämmästys, rukous: mitä tämä elämä on, miksi minussa on semmoista, jota en ole toivonut? Useimmissa ihmisissä on voittamaton ristiriita, he eivät täysin hallitse ja hillitse itseään, he eivät ole vapaat synnistä ja himoista, vaan jokainen kamppailee kuin itsensä, oman elämänsä kanssa. Hyvin harva ihminen elää täydellisessä, sisäisessä rauhassa. Ja tämä kaikki johtuu sukupuolielämästä. Meidän ei tarvitse peittää itseltämme, että se on synnä kaikkiin sielullisiin vaikeuksiin, joita on meidän elämässämme. Tähän kysymykseen emme tahto syventyä nykyajan olojen kannalta, koska se ei kuulu meidän aineeseemme, mutta katsokaamme, miten se ratkaistaan tulevaisuuden näkemyksessä, miten se siinä elämässä, jonka Jeesus paljastaa meille, on ratkaistu.

Jeesuksen näkemyksen mukaan on nuori ihminen jo nuorukaisena saanut oppia tietämään kaikkia asioita sukupuolielämän suhteen. Ja nuorukainen, joka on älyolento, voi tämän kaiken oppia ilman, että hänessä herää mitään himoja. Kun hän säilyttää tuon lapsellisen puhtautensa, niin hän voi teoreettisesti oppia tietämään kaikkia yksityisseikkoja, hän itse pysyy kylmänä, hän objektiivisesti oppii kaiken. Vasta silloin, kun sukupuolielämä saa tulla hänelle todellisuutena eteen, herää hänessä tunteet ja himot, ja silloin se, josta hän on oppinut ennen, astuu hänen eteensä yksilönä. Ja kun hän on sillä tavalla varustautunut, silloin mies ja nainen tietävät heti, miten heidän on meneteltävä. He tietävät, että tämä sukupuolivoima ihmisessä on luonnonvoima, äärettömän pyhä, korkea ja ihmeellinen, joka on luova voima ja joka siis voi luoda joko onnea tai onnettomuutta. Ihminen voi sitä käyttää joko oikein tai väärin. Ja kun se silloin tulevaisuudessa hänessä herää, niin hän tietää, että yksi hyvin lähellä oleva luonnollinen tapa käyttää tätä voimaa on tietysti ihmissuvun jatkaminen ja siihen useimmat ihmiset antautuvat. Ja silloin, jos siihen antaudutaan, on juuri aivan välttämätöntä, että tiedetään, että tämä on erikoisesti pyhä voima, jota ei millään tavalla saa väärin käyttää. Suvun jatkaminen ei ole syntiä, niinkuin ehkä nyt katsotaan, että koko meidän ihmiskuntamme, jatkuessaan täällä, kulkee synnin kautta. Yleisesti ei enää sillä tavalla ajatella, että sukupuolielämä meissä olisi johtunut jonkinlaisesta syntiinlankeemuksesta, että olemme yhä kiroituja, että se, että ihminen syntyy maailmaan on kirousta. Ja jos niin on, silloin me muutamme sen. Molière sanoo: „Me olemme tämän luonnon muuttaneet, jos ennen olisi niin ollut.“ Vaikka luonto olisi semmoinen ollut, että se olisi antanut jatkaa sukua kirouksessa, me muutamme silloin sen. Mutta tietysti se ei ole niin. Ja se, mikä silloin on tärkeää, välttämätöntä nuorten miesten ja naisten ymmärtää, on että he ovat elämän suuren pyhyden edessä, he tahtovat jatkaa sukua ja he ymmärtävät, ettei se voi tapahtua muuten, kuin että kaksi löytää toisensa. Ei suvun

jatkaminen tapahdu sillä tavalla, kuin hevosjalostuslaitoksessa, vaan se tapahtuu rakkaudessa; ihminen ei alistu eläimeksi, ei hän elä sitä varten, että jatkaisi sukua. Jos hän jatkaa sukua, tapahtuu se elämän tahdosta ja elämä lähettää hänelle sen, jonka kanssa hän jatkaa sukua. Ei se käy niin, että hän etsii, missä on semmoinen kaunotar tai uljas poika, jonka kanssa hän tahtoo sukua jatkaa. Silloin nuoret tietävät, että suvun jatkaminen on heidän luonnollinen tehtävänsä, se tulee heidän eteensä elämän tahdosta, jos niin on määrätty, ja tietysti on useimpien ihmisten suhteen niin määrätty, koska meidän täytyy elää tällä planeetalla siksi, kun tuo kaikki on muuttunut niin, ettei suvun jatkaminen tapahdu sillä tavalla. Sentähden, kun nuoret ihmiset odottavat, karma, elämä tuo heidän luokseen sen, jonka kanssa he jatkavat sukua, heissä herää elämän tahdosta itsestään sydämellinen rakkaus toista kohtaan. Himot eivät voi herätä, ne heräävät ensimmäisessä nuoruudessa, jos annetaan niiden herätä. Tulevaisuudessa, Jeesuksen näkemyksessä, himot eivät herää, niiden ei anneta herätä, sillä nuorukainen on älyolento. Mieheksäkään ei mitään himoja herää, vaan hänen sydämessään herään voittamaton rakkaus toista olentoa kohtaan, kun se tulee elämän tahdosta. Me emme oikein luota tuommoiseen nyt vielä, ajattelempa, että jos emme itse ole mukana siinä, ei taida elämä lähettää sitä toista. Ja ehkä nyt, kun olemme herättäneet itsessämme himot, elämän on vaikea lähettää, kun olemme siinä omine himoinemme. Mutta silloin eivät himot ole heränneet meissä, vaan kaikki se, mikä niissä on himoa, lempeä ja rakkautta, herää samalla, kun elämä tuo meidän eteemme sen, joka tulee meidän puolisoksemme. Ja silloin on luonnollista, että kun mies ja nainen jatkavat sukua, eivät antaudu mihinkään sukupuolielämän nautintoon, tyydyttämiseen: ei semmoinen voi tulla kysymykseen, he tietävät silloin, että suvun jatkamiseen sisältyy lapsen synnyttäminen, ja se, että lapsi tulee heidän luo, asettaa heidät suureen tehtävään. Heidän täytyy olla esimerkkinä lapselle ja he eivät voi olla sitä, elleivät ole sukupuolielämän

herroja. Mistä johtuu, että lapsi ottaa paljon ikävää itseensä? Se johtuu siitä, että vanhemmat eivät ole sukupuolielämän, alemman luontonsa herroja: se, että heissä on himoja, turmelee lapsen, olivat ne himot menneet mihin suuntaan tahansa, juoppouteen tai muuhun. Kaikki johtuu sukupuolisuudesta, se antaa meille himon mahdollisuuden, se voi ottaa vain erilaisen muodon. Ja jos meissä on himoja, emme silloin voi olla ihmisiä, jotka voivat olla isiä ja äitejä, vaan olemme puoleksi eläimiä.

Nyt juuri miehuuden ijässä tuossa tulevaisuuden näkemyksessä ihminen ottaa elämän käsiinsä ja isä ja äiti tietävät velvollisuutensa: eivät he asetu lasten eteen ja sano: katsokaa meitä – vaan heidän elämänsä on pyhää, kaunista, heidän elämänsä on herruutta alemman luonnon yli, ja lapset imevät itseensä heistä esimerkkiä. Tietysti on jo nyt ihmisiä, jotka ovat siinä suhteessa Kristuksen ja Valkoisen Veljeskunnan seuraajia. Mutta tuo sukupuolivoima ottaa tietysti monta muuta muotoa juuri sentähden, että ainoastaan yksi osa siitä käytetään suvun jatkamiseen: se sama voima, joka olisi eläimellistä himoa meissä, se jalostettuna auttaa meitä kaikessa muussa. Me erikoisesti tiedämme, että kun ihminen on sukupuolivoimansa herra, silloin se voima tulee esim. hänen sydämeensä, yksi kanava siitä voimasta tulee sydämeen, niin että hän sydämessään tuntee rakastavansa, ei silloin ainoastaan sitä ihmistä, johon hän on voinut sukupuolisesti liittyä, vaan juuri rakastavansa yleensä ihmisiä, omaisia, ystäviä ja koko maailmaa. Kun sukupuolivoima nousee sydämeen ja luova voima vaikuttaa siinä, silloin hänen sydämensä osaa rakastaa. Tämän tietää jokainen kokemuksesta. Ja sillä luovalla voimalla on toisiakin kanavia. Kun se esim. nousee ihmisen kurkkuun, silloin hän tulee erinomaisen taitavaksi kaikissa toimissa. Jos hän on taiteilija, jos hän tekee työtä käsillään tai kielellään, hän tulee taitavaksi, hän saavuttaa jotain sillä alalla. Jokainen ihminen, joka luo, tietää, että hänen täytyy hillitä himojaan voidakseen tehdä työtä. Ei ihminen voi olla suuri työntekijä, kaikista vähimmin hän voi olla mestari alallaan, jos

hän tuhlaa voimansa sukupuolielämään. Suuri viuluniekka ei olisi voinut siksi päästä, jos hän olisi elänyt himoissaan. Hänen on täytynyt tehdä työtä ja hillitä itseään. Samoin on jokaisen inhimillisen työn suhteen. Työ on vastapaino himolle, kun kieltäydymme himosta, silloin osaamme työtä tehdä. Tämä on käytännöllinen keino jokaiselle ihmiselle. Tulevaisuudessa se menee niin korkeaan potenssiin, että mies ja nainen tietävät, että he käyttävät luovaa voimaa työhönsä, käsiensä taitavuuteen, kurkkunsa mestaruuteen. Mutta on tietysti toisia kanavia vielä tällä luovalla voimalla, monenlaisia kanavia. Voimmehan mainita muutamia vielä. Jos ihminen esim. antaa luovan voiman nousta silmiin, otsaan, mitä hänestä silloin tulee? Profeetta, tietäjä, selvänäkijä semmoisessa merkityksessä, että hän todella näkee korkeampiin maailmoihin, hän voi auttaa ihmiskuntaa näkemällä edeltäkäsien, mitä tulee tapahtumaan ja varoittaa heitä, niinkuin jotkut suuret viisaat ovat tehneet, kuten Savonarola Italiassa nousi saarnaamaan ihmisille heidän syntisestä elämästään ja sai monet seuraamaan itseään ja suuri heräymys syntyi hänen kaupungissaan. Hän teki sen oman sisäisen näkemyksensä perusteella – ja niin nousikin suuri rutto. Ja sitten ihminen voi antaa luovan voiman nousta aivoihin, lähelle päälakea ja silloin avautuvat hänelle näkymättömät maailmat ja hän lähtee niitä vapaasti tutkimaan. Jos se luova voima menee vatsan, sydäneläin kohdalle ja siellä vaikuttaa, saa se aikaan sen, että ihminen joutuu tekemisiin kuolleiden kanssa.

Tulevaisuudessa Jeesuksen näkemyksessä, miehet ja naiset tulevat näistä asioista tietämään ja kokemaan, heidän elämänsä tulee järjestymään näiden asioiden pohjalle. Ja kun heille alkaa uusi kausi elämässä, jolloin he siirtyvät takaisin Isään, vapauteen, silloin he tulevat todelliseen vanhuuteen, joka on uusi lapsuus ja jonka ensimmäinen merkki on, että he ovat viattomia lapsia, he hohtavat viattomuutta.